

[Helga Pedersen.]

for i betænkningen: at et ansvar på dette område må i hvert fald kunne henføres under den mere generelle bestemmelse i lovforslagets § 4.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale det foreliggende lovforslag til fortsat velvillig behandling.

Ninn-Hansen: Når en lov på dette område kan gennemføres efter næsten 115 års overvejelser, har vi vel egentlig lov til at sige, at det er en historisk begivenhed. Da venstre og det konservative folkeparti i december 1962 fremsatte det første forslag til en ministeransvarlighedslovgivning, som vi her drøfter, gav vi en udførlig begrundelse for, at vi ønskede en lovgivning og derfor ikke kunne følge flertallet i kommissionen, hvor kun professor Poul Meyer var tilhænger af, at vi overhovedet fik en ministeransvarlighedslov.

Det er da klart, at det lovforslag, de to partier venstre og det konservative folkeparti har fremsat, og som vi har overvejet nu igennem henimod halvandet år, var det, vi helst havde ønsket vedtaget. Vi har for at opnå enighed i det høje ting måttet give afkald på noget, som vi ikke betragtede som uvæsentligt; de subjektive betingelser for at ifalde straf var anderledes, og vi mener — det synes jeg var ret afgørende — at det forslag, vi stillede, i sin udformning var mere konkret med hensyn til de situationer, hvor et ansvar kunne opstå for en minister. Men vi lægger vægt på, at der er opnået ændringer i forhold til det lovforslag, den højtærede justitsminister fremsatte, ændringer, som vi regner for forbedringer af lovforslaget, således at vi kan tage det lovforslag, vi har fremsat, tilbage.

Jeg skal selvfølgelig ikke på ny foretage en gennemgang af de forskellige bestemmelser i det lovforslag, der her foreligger til anden behandling og snart til vedtagelse. Vi kan vel generelt sige, at man i det store og hele har opnået det, som man ville have opnået, hvis 1939-lovforslaget var blevet lov her i landet, selv om udformningen er lidt anderledes. Men dertil kommer, at vi har opnået noget, som vi lægger megen vægt på, og det er en nydannelse i forhold til 1939-lovforslaget. Det er dette,

at der i højere grad sker en sikring af det høje tings stilling. Der bliver nu gennemført bestemmelser i ministeransvarlighedsloven, der fastslår ministrenes pligt til at give oplysninger i det høje ting, ligesom der bliver fastslået en pligt til at følge det høje tings beslutninger og et ansvar for ministrene, hvis de ikke gør dette. Hermed har den højtærede justitsminister medtaget en meget væsentlig del af det, vi lagde vægt på i vort lovforslag af december 1962; det betragter jeg som en styrkelse af folketingets stilling og som en forbedring også i forhold til 1939-forslaget.

Det konservative folkeparti lægger altså vægt på denne styrkelse af folketingets stilling. Det er vel det samme ønske, der i sin tid bidrog til, at tingets højtærede formand gav tilslutning til ministeransvarlighedslovforslaget, hvilket skete på et tidspunkt, da den højtærede justitsminister ligesom kommissionens flertal ikke ønskede en lovgivning på dette område. Det var for de to forslagsstillere, venstre og det konservative folkeparti, utvivlsomt af betydning, at lovforslaget fik denne tilslutning fra det høje tings formand, og vi føler da også trang til på dette tidspunkt at takke for den tilslutning, vi dengang fik, og som jeg tror har haft betydning for lovforslagets videre skæbne.

Det er selvfølgelig rigtigt at gennemføre en lovgivning af denne karakter i enighed i det høje ting. Det er jo også næsten allerede sket igennem den udvalgsindstilling, der er afgivet. Jeg håber også, at partiet de uafhængige, der ligesom venstre og det konservative folkeparti igennem lang tid har virket for en lovgivning på dette område, kan slutte sig til den fælles indstilling, udvalget er kommet med. Jeg mener ikke, at det her er afgørende, om der er bestemmelser, som man måske kunne have ønsket anderledes. Det afgørende er, at vi nu får en ministeransvarlighedslov, en lov, hvorefter man fastslår en ministers ansvar. Det mener vi i det konservative folkeparti vi kan få efter den enighed, der er opnået i udvalget, og derfor kan vi roligt, hvad vi herved gør, trække vort lovforslag tilbage.

Formanden: De ærede forslagsstillere har taget forslag til lov om ministres ansvarlighed tilbage. Ønsker nogen at optage det?